

RUFUS

Kiss Tibor, Rufus, olaj, farostlemez

Nem figyel Horácra.
Egy kis füzet közepére könyököl,
ahol a költő foltokat hagyott—
kidolgozatlan, akár egy gúnyos
epigramma, szól Rufus.
Püspökvörös zakója kigombolva.

A fal zöld, akár az áspisvipera.
Háta mögött fekete ajtó—
ki tudja, nyitva-e vagy zárva?
Homérosz beengedi az alvilágba,
a nevét kérdi, de ő gúnynevét
mondja— Rufus, *cognomen*.

A pergamen másik oldala üres,
Horác válasza a kritikára.
Bal fülére jobban hall, mégse
folyik dialóg köztük, hisz ő
se akarja, hogy szembe nézzen
Dante sötét erdejével.

ODETTE

Varga Imre, Odette, bronzszobor

Egy karcsú nő. Ül.
Lábára támasztva előre dől.
Talán egy zsonglőrt nézhet.
Széke a párizsi Café De La Chandelleből való.
Háttámlájának ívét gömbök díszítik –
görcsök a fiatal gerincen.

Fodros szoknyáját nem fújja szél.
A hímzés, a varrás, a csipke nem látható.
Bronzszínű mind. Elmossa a múltszázad.
A rokokó. A Szajna olajos vize.
A fényes ruha alatt a mell kicsúcsosodik.
Válltömése elenyészik.

Egy karcsú nő ül.
Lábára támasztva előre dől.
Téged néz: egy zsonglőrt, aki
egy iskolai szék ülőkéjén kuporogva
mellé-mellé nyúl készülő szobrán –
nincs szeme, hogy férfira vesse tekintetét.
Álmodik csupán.